

de Slatuinen

Ina Brekelmans

De bloeiende Wilde kers en de merel

Een landschap uit mijn jeugd

Het is donderdag, ik fiets met een tas vol tekenspullen over de brug van de Kostverlorenvaart, de drukke Admiraal de Ruijterweg in, richting het westen... daar is het lager gelegen Slatuinenstraatje en daar arriveer ik, zonder nog te hoeven trappen, bij de groene poort die alleen op donderdag open staat. Ik heb weer een plekje gevonden waar ik kan tekenen. De Slatuinen. Een kleine oase van wilde natuur tussen hoge huizenblokken, alleen toegankelijk via een lange smalle gang tussen lage huisjes. Ik laat de drukte van de stad achter mij.

Het spreekt tot mijn verbeelding dat

deze plaats ooit een barok parkje is geweest met een kletterende fontein. Het ontroert mij dat dit stadse natuurbolwerk destijds door omwonenden is behoed voor boomkapplannen, dat er midden in de stad ongerepte natuur ligt die zes dagen in de week met rust gelaten wordt en waar een bezoeker alleen op donderdag en op de eerste zondag van de maand mag vertoeven. Het lijkt gepast dat de vogels zich opvallend stil houden als er mensen zijn en volop zingen op de dagen dat ze het rijk alleen hebben.

In de lente, als de Wilde kers in bloei staat, vraag ik toestemming om buiten de openingsdagen de tuin te mogen betreden. Deze boom staat zo kort in volle frisse bloei dat ik niet kan wachten tot de volgende donderdag. Ik krijg de sleutel van de

poort die ik zorgvuldig achter me sluit. Tussen de hoge huizenblokken in is een strakblauwe lucht te zien. De bloeiende Wilde kers staat op zijn vaste plaats stil te poseren, als op een Japanse prent.

Ik zoek de beste plek om te gaan tekenen. Mijn ogen volgen de takken en ik schets de eerste lijnen in zacht potlood. Zoek de juiste positie van de boom op mijn tekenvel. De meeste ruimte krijgt de bloesem. Ik kies voor een uitwerking in zacht pastel.

Door de takken heen, via de bloesem, beland ik in de tuin van mijn jeugd. Ik zit als meisje van acht in mijn hut opgetrokken uit de tot op de grond reikende takken van onze roze bloeiende Japanse kers. Vanuit mijn hut leidt er een pad naar de voordeur van ons huis. Mijn moe-

der hangt ver weg, op zolder, de was op. Ik ben alleen in mijn hut met heel dichtbij een merel die zich niet aan mijn aanwezigheid stoort.

In de Slatuinen teken ik door. De tekening vordert. Ik verdwijn naar de achtergrond. De vogels zijn aan mij gewend geraakt en een merel komt binnen mijn handbereik een zandbad nemen. Ik voel mij hier volmaakt thuis.

Ina Brekelmans tekent De Slatuinen

In dit fraai verzorgde boekje is de heemtuin 'de Slatuinen' in Amsterdam-West, het onderwerp voor kleurpotloodtekeningen en droge naald-etsen van Ina Brekelmans. Peter-Paul de Baar (Ons Amsterdam) laat de lezer kennismaken met het ontstaan van het Slatuinenpad, de gebruikers ervan en welke schilders erdoor geïnspireerd werden. Wim Niemantsverdriet (Heemtuin Frater S.Deltour, Eindhoven) neemt u mee op zijn rondje door de tuin. Hij beschrijft nauwkeurig de verschillende planten die hij onderweg tegenkomt.

De teksten zijn zowel in het Nederlands als in het Engels. Uitgevoerd in full-color, 88 pag., gebonden, vormgeving: G&I Vormgeving, Astrid Kemper. Te bestellen op www.blackbirdprint.com. voor 22,50 (inclusief verzendkosten).

